

Louise Penny

Licht in de duisternis

*Een dorp met meer geheimen dan inspecteur
Gamache verwacht...*

Band 1

2016

Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Audrey Villeneuve wist best dat wat ze zich voorstelde onmogelijk echt kon gebeuren. Ze was een volwassen vrouw en kende heus wel het verschil tussen echt en ingebeeld. Maar elke morgen wanneer ze van haar huis in Montréal-Oost door de Ville-Marietunnel naar kantoor reed, zag ze het, hoorde ze het, kon ze het voelen. Het eerste teken zou een explosie van rood zijn, doordat automobilisten op hun rem zouden trappen. De vrachtwagen voor haar zou zwenken, slippen en tegen een zijwand knallen. Er zou een enorm gegil tegen de harde muren weerkaatsen; het zou op haar afkomen, haar overspoelen. Claxons, sirenes, remmen, schreeuwende mensen.

Daarna zou Audrey gigantische blokken beton uit het plafond zien vallen, die een hele kluwen metalen aderen en pezen met zich mee trokken. De ingewanden van de tunnel zouden naar buiten komen. De ingewanden die de tunnel overeind hielden. Die de stad Montréal overeind hielden.

Overeind hadden gehouden.

En dan... dan zou het ovaal van daglicht, het eind van de tunnel, verdwijnen. Het zou sluiten als een oog. Wat zou volgen was duisternis.

En een lange tijd wachten. Totdat ze verpletterd zou worden.

Elke morgen en elke avond wanneer Audrey Ville-neuve door het wonder der techniek reed dat de ene kant van de stad met de andere verbond, stortte het opnieuw in.

‘Het komt allemaal goed,’ sprak ze zichzelf bemoedigend toe. Ze lachte om zichzelf. ‘Het komt allemaal goed.’

Ze zette de muziek wat harder en zong hardop mee. Maar toch lagen haar handen trillend op het stuur en werden ze koud en gevoelloos. Haar hart bonkte. Er smakte een flinke hoeveelheid sneeuwbrig tegen haar voorruit. De ruitenwissers veegden hem weg, waardoor er een halvemaan van streperig zicht ontstond.

Het verkeer ging langzamer rijden. En kwam uiteindelijk tot stilstand.

Audrey sperde haar ogen open. Dit was nooit eerder gebeurd. Door de tunnel rijden was al erg genoeg, erin moeten stilstaan was ondenkbaar. Ze verstijfde.

‘Het komt goed.’ Maar ze kon haar eigen stem niet horen, zo zwak was die en zo hard klonk de schreeuw in haar hoofd.

Ze duwde met haar elleboog het knopje van het portier omlaag. Niet om iemand buiten te sluiten, maar om zichzelf binnen te houden. Een zwakke poging om zich ervan te weerhouden het portier open te gooien en gillend de tunnel uit te rennen. Ze kneep in het stuur. Harder. Nog harder.

Ze wierp een blik op de met sneeuwbrig bespatte tunnelwand, het plafond en de muur aan de overkant.

Op de scheuren.

Goeie genade, de scheuren.

En de halfslachtige pogingen om ze dicht te pleisteren.

Niet om ze te repareren, maar om ze weg te moffelen. Dat betekent nog niet dat de tunnel zal instorten, hield ze zichzelf voor.

Maar de scheuren werden breder en wonnen het van haar gezond verstand. De monsters van haar fantasie werden echt en wurmden zich uit de barsten, staken hun poten naar haar uit.

Ze zette de muziek uit, zodat ze zich kon concentreren. Hyperalert. De auto voor haar reed stapvoets. Stond toen stil.

‘Rijden, rijden, rijden,’ smeekte ze.

Maar Audrey Villeneuve zat in de val en ze was doodsbang. Ze kon nergens heen. De tunnel was afschuwelijk, maar wat er in het grijze decemberlicht op haar wachtte, was nog erger.

Ze wist het al dagen-, weken-, maanden-, nee, als ze eerlijk was al jarenlang: monsters bestaan. Ze wonen in scheuren in tunnels, in donkere steegjes en in nette rijtjeshuizen. Ze heten Frankenstein en Dracula, of Martha, David en Pierre. En je komt ze altijd tegen op plekken waar je ze niet verwacht.

Ze keek in haar achteruitkijkspiegel en zag twee angstige bruine ogen. Maar ze zag ook haar redding in het spiegelbeeld, haar zilveren kogel, haar houten staak. Het was een mooie feestjurk.

Ze had er uren op zitten naaien. Tijd die ze had kunnen – moeten – besteden aan het inpakken van kerstcadeautjes voor haar man en dochters. Aan het bakken van sterren, engeltjes en vrolijke sneeuwpoppen, met knoopjes van snoep en gomballen als oogjes.

Maar in plaats daarvan was Audrey Villeneuve elke avond zodra ze thuis was naar het souterrain gegaan, waar haar naaimachine stond. En terwijl ze over de smaragdgroene stof gebogen zat, had ze al haar hoop op die feestjurk gevestigd.

Ze zou hem die avond aantrekken, naar het kerstfeest gaan, de zaal rondkijken en verbaasde blikken op zich gevestigd voelen. Audrey Villeneuve, die anders zo tuttig was, zou in de strakke groene jurk alle aandacht trekken. Maar ze had hem niet gemaakt om alle aandacht te trekken. Het ging haar om één man. Als ze zijn aandacht had, zou ze zich kunnen ontspannen. Ze zou haar last aan hem overdragen en rustig doorgaan met haar leven. De scheuren zouden gerepareerd worden, de barsten zouden worden dichtgesmeerd. De monsters zouden terugkeren naar waar ze thuis hoorden.

De afslag naar de Champlainbrug kwam in zicht.

Normaal nam ze een andere afslag, maar vandaag was verre van normaal.

Audrey zette haar richtingaanwijzer aan en zag de man in de auto naast haar een zuur gezicht trekken. Waar dacht ze heen te gaan? Ze zaten allemaal in de val.

Maar Audrey Villeneuve zat erger in de val dan anderen. De man stak zijn middelvinger op, maar ze trok zich er niets van aan. Zo'n gebaar was in Québec net zo gewoon als een vriendelijk zwaaien. Als de inwoners van Québec ooit een auto zouden ontwerpen, zou er een middelvinger als versiering op de motorkap staan. Normaal zou ze 'vriendelijk' hebben 'teruggezwaaid', maar op dat moment had ze andere dingen aan haar hoofd.

Ze manoeuvreerde de auto langzaam naar de rechterrijstrook, in de richting van de afslag naar de brug. De tunnelwand was maar een paar centimeter van haar vandaan. Ze had zo haar vuist in een van de gaten kunnen steken.

'Het komt goed.'

Audrey Villeneuve wist dat er iets zou komen, maar of het goed zou komen?

Hoofdstuk 2

‘Neem zelf een eend,’ zei Ruth terwijl ze Rosa dichter tegen zich aan trok. Levend eiderdons.

Constance Pineault glimlachte en keek voor zich uit. Vier dagen geleden zou het nooit in haar opgekomen zijn om een eend te nemen, maar nu benijdde ze Ruth. En niet alleen vanwege de warmte die de eend verschaft op die bitterkoude, bijtende decemberdag.

Vier dagen geleden zou het nooit bij haar opgekomen zijn om uit de gemakkelijke stoel bij de open haard van de bistro te komen en op een ijskoud bankje te gaan zitten naast een vrouw die of dronken, of gestoord was. Maar toch zat ze er.

Vier dagen geleden had Constance Pineault niet geweten dat warmte vele gedaantes kent. Net als het gezond verstand. Maar nu wist ze het.

‘Verdedigen!’ schreeuwde Ruth naar de jonge spelers op de schaatsbaan. ‘Doe er wat aan, Aimée Patterson, zelfs Rosa kan het beter.’

Aimée schaatste voorbij en Constance hoorde haar ‘*duck*’ zeggen, of ‘*puck*’ of...

‘Ze zijn gek op me,’ zei Ruth tegen Constance. Of tegen Rosa. Of tegen niemand in het bijzonder.

‘Ze zijn bang voor je,’ zei Constance.

Ruth wierp Constance een scherpe, taxerende blik toe.

‘Ben je er nog? Ik dacht dat je dood was.’

Constance lachte, een wolkje humor dat over de schaatsbaan midden in het dorp zweefde en zich bij de rook uit de schoorstenen voegde.

Vier dagen geleden had ze gedacht dat ze voor het laatst gelachen had. Maar tot haar enkels weggezakt in de sneeuw en stervend van de kou naast Ruth had ze ontdekt dat er meer was. Verborgen, hier in Three Pines. Waar nog gelachen werd.

De twee vrouwen keken zwijgend naar de actie op het ijs. Er was alleen af en toe wat gesnater te horen, waarvan Constance hoopte dat het afkomstig was van de eend.

Hoewel ze ongeveer even oud waren, waren de twee vrouwen tegenpolen. Constance was zachtaardig, Ruth hard. Constances haar was zijdeachtig en lang, en ze droeg het in een nette knot; Ruths haar was kortgeknipt en rommelig. Constance had rondingen, Ruth was stekelig. Prikkelbaar en stekelig.

Rosa kwam in beweging en klapperde met haar vleugels. Toen liet ze zich van Ruths schoot glijden, waggelde over het besneeuwde bankje naar Constance en nestelde zich bij haar op schoot.

Ruth kneep haar ogen tot spleetjes, maar verroerde zich niet.

Het had dag en nacht gesneeuwd sinds Constance in Three Pines was aangekomen. Omdat ze haar hele volwassen leven in Montréal had gewoond, was ze ver-

geten hoe mooi sneeuw kon zijn. Wat haar betrof was sneeuw iets wat moest worden weggeruimd. Iets lastigs wat uit de hemel kwam vallen.

Maar dit was de sneeuw uit haar jeugd: schitterend, helder en schoon. Hoe meer er viel, hoe beter. Je kon ermee spelen.

Er lag een dik pak op de natuurstenen, houten en rode bakstenen huizen rondom het grasveld dat nu als schaatsbaan werd gebruikt. Er lag een dik pak op de boekwinkel en de bistro, op de dorpswinkel en de *boulangerie*. Het leek wel of er een tovenaars aan het werk was geweest en Three Pines het resultaat was, vond Constance. Zomaar uit het niets getoverd en in deze vallei achtergelaten. Of was het dorp misschien net als de sneeuw uit de lucht komen vallen? Een dorp waar iedereen zacht landde, ook zij die ten val waren gekomen.

Toen Constance net gearriveerd was en ze haar auto voor de deur van Myrna's boekwinkel had geparkeerd, had ze zich zorgen gemaakt toen de dwarrelende sneeuwvlokken in een sneeuwstorm waren overgegaan.

'Moet ik de auto niet even verzetten?' had Constance aan Myrna gevraagd voordat ze naar bed gingen.

Myrna stond bij het raam van haar winkel met nieuwe en tweedehands boeken en dacht even na.

'Ik denk dat je hem rustig kunt laten staan.'

Hij kan rustig blijven staan.

En dat was ook zo. Constance had rusteloos liggen luisteren of ze de sirenes van sneeuwploegen hoorde. Of ze de waarschuwing hoorde dat ze haar auto moest uitgraven en ergens anders moest zetten. De ramen van de slaapkamer rammelden toen de storm de sneeuw ertegenaan zwiepte. Ze kon de wind door de bomen en langs de solide huizen horen gieren. Als een levend wezen dat op jacht is. Uiteindelijk viel Constance in slaap, heerlijk warm onder haar dekbed. En toen ze wakker werd, was de storm overgewaaid. Constance liep naar het raam, waar ze haar auto onder een dikke laag sneeuw verwachtte te zien. Maar de sneeuw was geruimd en alle auto's waren uitgegraven.

Hij kon rustig blijven staan.

Zelf had ze ook eindelijk rust.

Het had nog vier dagen en vier nachten gesneeuwd toen Billy Williams terugkwam met zijn sneeuwploeg. Tot die tijd was het dorp Three Pines ingesneeuwd, afgesneden van de buitenwereld. Maar dat gaf niet, want alles wat ze nodig hadden, was aanwezig.

Langzaam begon de zevenenzeventigjarige Constance Pineault te beseffen dat ze rustig kon blijven waar ze was. Niet alleen omdat er een bistro was, maar omdat het de bistro van Gabri en Olivier was. En niet alleen omdat er een boekwinkel was, maar omdat het de boekwinkel van Myrna was, en de bakkerij van Sarah